

č. 3
2022

Školní časopis

ZŠ Frenštát pod Radhoštěm, Záhuní 408



Laos je moje vysněná země
Klub rodičů, náš významný partner
Záhuní má talent
Horolezci u Kružberku



ÚVODNÍ SLOVO

Dobrý den,

vítám Vás u posledního čísla Kalamáře v tomto školním roce. A co vše si můžete v tomto vydání přečíst?

Nabízíme Vám exkluzivní rozhovor s panem ředitelem, který v něm mimo jiné prozradil, jaká je jeho vysněná země.

Významným partnerem školy je Klub rodičů. Možná netušíte, co vše pro školu toto sdružení dělá a zajišťuje, proto Vám činnost Klubu přiblížíme.

Posledních pár týdnů bylo naplněno množstvím událostí, které se staly přímo ve škole, nebo mimoškolními akcemi, jichž se zúčastnili záhunští žáci. Proběhla tradiční jarní sběrová akce a soutěž *Záhuní má talent*. Ta letos proběhla online formou. Oslavili jsme Den Země, a to formou projektového vyučování. Na začátku roku dostala každá devátá třída na starost jednu z prvních tříd. Nejstarší žáci školy nezapomněli na nejmenší školáky ani na konci roku a připravili pro ně zábavný program.

O kvalitní výuce angličtiny na naší škole svědčí pěkné umístění našich žákyň Elišky Mičulkové a Anety Myslíkovjanové v okresní soutěži v anglickém scrabblu, kde získaly dvě třetí místa. Školní družina znovu představí své nápady a realizované akce s dětmi z 1. stupně. V dalším rozhovoru Vám představíme našeho nového pana školníka.

Konec roku se nese ve znamení všemožných sportovních kurzů a akcí. Osmé ročníky se vydaly na lezecký kurz. Vybraní cyklisté z jednotlivých tříd se probojovali do okresního kola dopravní soutěže, kde obsadili krásné druhé místo. Sportovní rubriku uzavírá reportáž ze soutěže *Záhuňská laťka*, což je tradiční sportovní klání ve skoku vysokém. Mezi žáky devátých ročníků jsme udělali anketu ohledně letošních přijímacích zkoušek na střední školy či učební obory.

Vzhledem k současné geopolitické situaci studuje na naší škole několik dětí z Ukrajiny. Článkem

Obsah

Rozhovor

Laos je moje vysněná země..... 3

Klub rodičů

Klub rodičů, náš významný partner 4

Co se podařilo

Záhuní má talent 5

Den Země - projektové vyučování 5

Kaleidoskop školních událostí

Zábavná hodina od devátáků pro prvňáčky..... 6

Dva bronzové stupínky v anglickém scrabblu..... 7

Jarní sběrová akce..... 7

Zprávičky z naší družiny..... 8

Rozhovor

Ničeho jsem se nikdy nezalekl, chtěl jsem přijít všemu na kloub..... 9

Hlavní téma

Horolezci u Kružberku..... 10

Sportovní okénko

Mladí cyklisté skončili druzí v okresním kole..... 11

Záhuňská laťka..... 11

Aktuální téma

Přijímací zkoušky - anketa..... 12

Ukrajina - jaká je, jak se v ní žije?..... 13

Putování časem

Den atentátu na Adolfa Hitlera..... 16

Svět zvířat

Žabí námluvy..... 16

Recenze

David Walliams - Babička drsňačka..... 17

Tvorba žáků

Výtvarné práce..... 18

o životě na Ukrajině Vám přiblížíme mentalitu tohoto národa, jeho zvyky a tradice.

V sekci Putování časem se Vám pokusíme přiblížit jeden z neúspěšných atentátů na Adolfa Hitlera.

Víte, proč jsou na jaře podél cest igelitové zábrany? Prozradí Vám to článek o žabích námluvách.

V recenzi Vám představíme světoznámou knihu Babička drsňačka. Závěr našeho časopisu patří již tradičně výtvarným pracím našich žáků.

Ráda bych se s Vámi tímto číslem rozloučila, jelikož jsem v 9. třídě. Chtěla bych poděkovat všem redaktorům, našemu grafikovi, Jirkovi

Svíčkovi, a panu učiteli Davidu Hýlovi, bez kterého by Kalamář ani nevzniknul. Nesmím ovšem zapomenout na ostatní, ať už se jedná o žáky, či učitele, kteří byli ochotni nám poskytnout informace či rozhovory. Takže ještě jednou moc všem děkuji za spolupráci a za společně strávený čas při tvorbě Kalamáře.

Teď už se stačí usadit do stínku pod strom, nebo na terasu a užívat si krásné letní počasí a pohodu.

Přeji Vám krásné prázdniny, především si odpočiňte a naberte síly do dalšího školního roku.

Markéta Boková,
šéfredaktorka



Laos je moje vysněná země

Toto vydání časopisu Kalamář se může pochlubit exkluzivním rozhovorem s ředitelem naší školy, panem Josefem Stieberským. Lze předpokládat, že toto interview bude o to zajímavější, že se týká především jeho osobního života, dětství a zvláště jeho vášně pro cestování.

Bavila Vás v dětství škola?

Který předmět Vás bavil nejvíce?

Škola mě někdy bavila, někdy nebavila. To, co mě vždycky hodně bavilo, byl zeměpis, to asi nebude překvapení. Taky přestávky, ty byly úplně nejlepší.

Cím jste chtěl být, když jste byl malý?

Když jsem byl malý, tak jsem chtěl být cestovatelem, ale tehdy se moc cestovat nedalo, takže jsem cestoval jenom tak, že jsem si hodně četl knížky o cestování a potom jsem chtěl mít svoji cestovní kancelář. To už jsem byl ale učitelem, takže jsem to nestihl.

Proč jste se rozhodl stát se ředitelem?

Protože jsem si myslel a byl jsem přesvědčen o tom, že toho můžu více změnit, než když budu jenom učitel.

Co Vás nejvíce baví na Vaší práci?

Na mojí práci mě vždycky bavilo, že byla hodně pestrá. Je tam spousta činností a taky, že jsem s dětmi ve třídě, kdy je učím zeměpis.

Jak dlouho jste ředitelem na naší škole?

Bude to deset let a asi to brzy skončí.

Co budete dělat, až nebudete ředitelem?

Je to tak trochu tajemství, ale můžu říci, že budu pokračovat v učení.

Řídíte se nějakým citátem nebo mottem?

Já mám na citáty špatnou paměť, takže se žádným neřídím.

Kolik zemí jste navštívil?

To bychom museli dlouho počítat, ale asi 50.

Která země se Vám líbila nejvíce, která nejméně, a proč?

Nejvíce se mi líbila Srí Lanka, protože je to země, která je hodně pestrá. Jsou tam perfektní domorodci,



Pan ředitel Josef Stieberský | Foto: Filip Christodulos, VIII.C

nádherná příroda, krásné moře a hodně zvířat. Ono to tam vypadá, jako by byla celá Srí Lanka národní park, takže tam se mi líbilo nejvíce. Naopak mě zklamala země, kde bylo málo věcí k navštívení, a to byla Malajsie. Ona byla taková trochu už uhlazená, více civilizovaná, než jsem si přál, takže to se mi úplně nelíbilo.

Máte vybranou nějakou zemi, kterou byste chtěl navštívit?

Určitě ano. Taková moje vysněná země

je Laos, je to země pod Himálajemi, v jihovýchodní Asii. Mi se tam líbí právě to, že jsou takoví méně civilizovaní, trochu zaostalí. Nejsou tam žádné McDonaldy a podobné věci, takže tam bych se hrozně moc těšil.

Adéla Bordovská, VIII.C
Silvie Kuchařová, VIII.C



Klub rodičů, náš významný partner

Významným sociálním partnerem naší školy je Klub rodičů a přátel školy při ZŠ Záhuní, z.s.. Díky jeho pomoci a významné finanční podpoře žije naše škola bohatým kulturním a sportovním životem. Následující článek, který vás bude o činnosti Klubu informovat, je zároveň naším poděkováním aktivním rodičům, členům Klubu, za jejich podporu a pomoc při realizaci našich školních aktivit.

Klub rodičů působí při škole Záhuní dlouhodobě. Podrobné písemné záznamy o činnosti v jednotlivých letech lze dnes bohužel dohledat jen stěží. V průběhu let se měnila také právní subjektivita Klubu. V současné době působí klub pod oficiálním názvem Klub rodičů a přátel školy při ZŠ Záhuní, z.s.. Takto byl zapsán do obchodního rejstříku v roce 2014.

Pro přehlednější strukturu má každá třída svého zástupce z řad rodičů, který je prostředníkem pro komunikaci tříd a Klubu. V Klubu však působí také další rodiče, kteří se zajímají o dění ve škole. Všichni členové vykonávají svou činnost zdarma, ve svém volném čase.

Na webu školy je deklarována hlavní činnost Klubu: hájit zájmy žáků školy a zajišťovat škole pomoc v její činnosti. V praxi to znamená, že Klub finančně přispívá na akce školy, které jsou nad rámec běžné výuky, například exkurze, výukové programy v muzeích, kulturní akce (kino, divadelní představení), podporuje výtvarné aktivity (aranžérský kroužek). Samostatnou kapitolou je podpora sportovních aktivit: příspěvky na lyžařský, vodácký a horolezecký kurz. Klub dále podporuje konání mnoha sportovních soutěží, které jsou pořádány školou, a plně hradí cestovné žákům, kteří reprezentují školu na soutěžích mimo město.

Hospodaření Klubu: podstatnou část financí, s kterými Klub nakládá, tvoří členské příspěvky. Jejich výše je schválena rodiči vždy na začátku školního roku na členské schůzi. Další možností je přijetí sponzorského daru. V letech před epidemií Covid-19 tvořily část příjmů Klubu také výnosy z plesu Klubu a Dne dětí. Vybrané finanční prostředky jsou v průběhu školního

roku používány podle schváleného rozpočtu.

Jak vypadá činnost Klubu? Na začátku školního roku proběhne členská schůze, kde je předložen rozpočet a plán aktivit. Přítomní členové na schůzi rozpočet schválí a ten se pak stává závazným pro proplácení příspěvků na jednotlivé akce. V průběhu roku pak probíhají schůzky dle potřeby, zejména pak v souvislosti s organizací větších akcí jako ples Klubu (v minulosti) či Den dětí (v posledních letech).



Logo klubu

Jiří Svíčka, IX.A



Foto z jednání Klubu ze dne 18.5.2022 za účasti těchto členů: Pavlová Martina, Gajdušková Lucie, Svaková Andrea, Svíčková Svatava, Harabišová Bohdana, Bednářová Eva, Šigutová Hana, Šostáková Ivana, Roll Jiří, Šmahlíková Martina, Rejmanová Pavlína, Rejman Jan, Molinek Petr, Jeřábková Zlata | Foto: Jiří Svíčka, IX.A



Záhuní má talent

Akce Záhuní má talent je soutěž s dlouholetou tradicí a je určena všem žákům prvního a druhého stupně. V tomto roce probíhala online s ohledem na pandemickou situaci. Žáci mohli nahrát libovolné video se svou činností či aktivitou, o které byli přesvědčeni, že by mohla být pro ostatní děti zajímavá. K vidění byly nahrávky, na nichž žáci zpívali, hráli na hudební nástroje, cvičili, tančili, předváděli své jízdní dovednosti na koloběžkách, kolech či motokárách. Celkem bylo k vidění 22 videí od 37 účastníků.

Do konce dubna všichni žáci videa zhlédli a každá třída vybrala tři nejlepší. Vyhlášení vítězů proběhlo v pondělí 23. května.

První místo získali Richard Ferkovič a Vojtěch Špičák s videem Adrenalin. Druhou pozici obsadil Matouš Trchalík a jeho video Skoky a třetí nejúspěšnější video s názvem Adrenalinové sporty měl Alex Loprais.

Výherci dostali hodnotné



Alex Loprais z 1.B přebírá od paní učitelky Skřečkové cenu za 3. místo | Foto: Markéta Boková, IX.A

ceny a všichni zúčastnění žáci obdrželi účastnický list a sladkou odměnu od paní učitelky Skřečkové a zástupců žákovské samosprávy, kteří se na realizaci soutěže podíleli.

Barbora Stanečková, VII.A

Den Země - projektové vyučování

Den Země je příležitostí uvědomit si environmentální problémy, s kterými se potýkáme a jejichž řešení bude zásadním úkolem nastupující generace. Uvědomění si problému se znečišťováním Země i cest k nápravě, jejich nastudování, skupinové zpracování a prezentace se staly náplní projektového vyučování na 2. stupni naší školy dne 29. dubna 2022.

U příležitosti Dne Země jednotlivé ročníky zpracovávaly tato témata: v 6. třídě se žáci věnovali tématu *Balím, balíš, balíme a pak obaly třídíme*. Zabývali se ekologickým dopadem obalů kovových, plastových, skleněných a papírových.

7. třídy měly téma *Les*, žáci byli rozděleni do pěti skupin a vyráběli ptačí budky nebo hmyzí hotel. Hmyzí hotel je uměle vytvořena skrýš

pro užitečné druhy hmyzu. Žáci vytvořili i malý informační plakát o ptačích budkách a hmyzích hotelích a plakát s názvem *Co v lese roste a žije a Lesy v ČR*. Zároveň vyrobili 3D model lesa.

Šetřením s vodou se zabývali žáci 8. ročníků v projektu na téma *Kolik vody spotřebujeme? aneb Osud odpadní vody*.

Globálnímu oteplování se věnovali žáci 9. ročníků. Zpracovávali projekty týkající se problematiky tání ledovců, kácení deštných pralesů, aut na elektronický pohon, přelidnění, chudoby a dalších.

Zajímavé bylo například téma *Kácení deštných pralesů*. Lesy jsou plicemi Země, produkují kyslík a naopak pohlcují oxid uhličitý, jehož velká koncentrace způsobuje skleníkový efekt a možné globální změny klimatu. Většina ploch vykácených deštných pralesů slouží

k zakládání plantáží průmyslových rostlin, nebo pro pastvu dobytka.

Projekty žáků jsou vyvěšeny na chodbách školy, a některé výstupy (3D modely lesa) jsou umístěny v galerii, která je ve spojovací chodbě směrem k jídelně.

Kristýna Svaková, IX.A

Co se podařilo



Tématu Globální oteplování se věnovali žáci devátých ročníků | Foto: Filip Christodulos, VIII.C



Na papírové a další obaly se zaměřili žáci šestých ročníků a vytvořili takovéto krásné projekty | Foto: Filip Christodulos, VIII.C

Zábavná hodina od devátáků pro prvňáčky

Pozitivní sociální klima naší školy je příznivě ovlivňováno i vzájemnou spoluprací mezi třídami. Žáci devátých tříd jsou „patrony“ prvňáčků, na začátku školního roku je doprovázejí na oběd. Nyní jsme pro ně zorganizovali další aktivity.

Ve středu 4. května si naše třída 9.B připravila zábavnou hodinu pro prvňáčky z 1.B. Činnosti byly různorodé, od pexesa, skládání různých tvarů z papíru a vybarvování až po několik malých fyzických aktivit, které zvládl každý.

Hodinu jsme začali tím, že jsme si prvňáčky vyzvedli a šli s nimi k nám do třídy. Tam se rozdělili na skupinky po dvou až třech a hurá do akce. Kromě aktivit jsme pro prvňáčky vyrobili kartu, do které se zaznamenávalo, zda dané stanoviště zvládli. Úspěšní byli úplně všichni a paní učitelka Rárová pro ně připravila sladkou odměnu. Na závěr nám ještě prvňáčci zazpívali pěknou písničku jako poděkování.



Takhle vypadala naše hodina s prvňáčky | Foto: paní učitelka Rárová

Myslím si, že se nám tato hodina vydařila a líbila se jak samotným prvňáčkům, tak i paním učitelkám. Pro všechny to bylo vítané zpestření výuky.

Patrik Malčík, IX.B

Dva bronzové stupínky v anglickém scrabblu

Společně s Anet Myslikovjanovou jsme jely reprezentovat školu na soutěž v anglickém scrabblu. S paní asistentkou Čadovou, která byla náš doprovod, jsme jely autobusem do Příboru. Akce se konala na místním Masarykově gymnáziu. Před soutěží jsme si prohlédly historické náměstí s barokním sousoším Panny Marie a klášterní kostel sv. Valentina.

Po zaregistrování našich jmen do soutěže jsme se posilily na rautu, kde bylo hodně občerstvení jako chlebičky, nakrájená jablka, lázeňské oplatky a další. Z nápojů nám byl nabídnut jablečný džus, dospělí měli k dispozici i kávu.

Soutěže se zúčastnili žáci základních škol druhého stupně i žáci víceletých gymnázií. Před prvním kolem jsme byly celkem nervózní, ale docela jsme se těšily. Zavolali nás do slavnostní síně, kde se soutěž konala, vysvětlili nám, jakým způsobem bude soutěž probíhat a zopakovali nám pravidla scrabblu. Soutěž probíhala ve dvou kategoriích, obě byly rozděleny na základní školy a víceletá gymnázia. Hrály se tři kola, v každém z nich proti sobě hráli dva hráči. V prvním kole se protihráči náhodně vylosovali a v dalších dvou kolech se soupeři vybírali podle bodů. Na každé kolo jsme měli čtyřicet minut, ale na každý svůj tah jsme měli jen dvě minuty a mezi každým kolem byla patnáctiminutová přestávka.



Dvě úspěšné účastnice soutěže v anglickém scrabblu, Eliška a Aneta | Foto: paní asistentka Čadová

První kolo bylo pro mě nejzábavnější, jelikož jsme se s protihráčkou u hry docela dost nasmály.

Při vyhodnocení jednotlivců, kdy se sčítaly body ze všech tří kol, jsem se umístila jako třetí. Byla jsem nadšená! Jako odměnu jsem dostala skleněnou trofej a hru Scrabble v české verzi, celkově jsem získala 526 bodů, Anetin součet byl 522 bodů. V kategorii školních družstev náš společný výsledek znamenal konečně třetí

místo! Byly jsme obdarovány skleněnou trofejí a hrou Scrabble v angličtině.

Soutěž jsme si hodně užily. Pokud bych dostala možnost zúčastnit se této soutěže i v příštím roce, rozhodně bych souhlasila.

Eliška Mičulková, VIII.C

Jarní sběrová akce

Sběr starého papíru napomáhá šetřit naše lesy a zároveň je pro školu zdrojem finančních prostředků. Sběrová akce se v tomto školním roce konala již podruhé. Ve dnech 10. a 11. května byl ke školnímu hřišti přistaven kontejner, do kterého jsme mohli přinášet svázané balíky papírů, časopisů, knih či kartonů.

Tyto balíky přijímal pan učitel Blažek se svými pomocníky

ráno v čase 7.30 – 8.00 hodin a v odpoledních hodinách od 14 do 16 hodin. Soutěžilo se nejen o nejlepšího sběrače, ale rivalita probíhala i mezi třídními kolektivy, který z nich donese největší množství.

A jak celá akce dopadla? Mezi žáky s velkým náskokem zvítězila Aneta Jeřábková z 2.A, která přinesla neuvěřitelných 1163 kg. Druhé místo obsadil Martin Koliba z 3.A a třetím nejúspěšnějším

sběračem byla Adéla Návrátová z 2.A. Ze tříd zvítězila 2.A, která nasbírala 1642 kg. Druhým nejúspěšnějším kolektivem byla 3.A a bronzový stupínek patřil 4.A.

Všem zúčastněným žákům a pomáhajícím rodičům děkujeme!

Jonáš Vavrečka, VI.A



Zprávičky z naší družiny

Jaro jsme si s našimi dětmi užili naplno. V lese jsme pozorovali kvetoucí rostliny, broučky a na školním hřišti využívali krásného počasí k hrám a relaxaci.

Den Země si každé oddělení užilo po svém. Sbíraly se odpadky, kreslily obrázky, děti si připravily loutkové divadlo s příběhy na téma „Jak chránit naši Zemi“ a paní vychovatelka Iva promítala pro všechny děti krásné video o své domácí ZOO.

Poslední týden v dubnu u nás také proběhla soutěž o nejstrašidelnější čarodějnice. Tvořili jsme z různých materiálů, čarodějnice se opravdu povedly a my jsme se při práci opravdu hodně nasmáli.

Jelikož nyní v přírodě všechno kvete a voní, udělali jsme si s dětmi bylinkový týden. Poznávání bylinek, jejich sběr a sušení. Vařili jsme a ochutnávali čaje a bylinkové sirupy, připravovali saláty, pletli věnečky a také pomocí bylinek tvořili krásné obrázky. Paní vychovatelka Andrea si také připravila povídání o aromaterapii a aromamasažích, při kterém si děti mohly vyzkoušet vůně různých aromatických olejů.



Výlet do přírody | Foto: dodal kolektiv družiny



Udělali jsme si i oheň | Foto: dodal kolektiv družiny



Děti při zkoušení vůní aromatických olejů | Foto: dodal kolektiv družiny



Připravené bylinky | Foto: dodal kolektiv družiny



Ničeho jsem se nikdy nezalekl, chtěl jsem přijít všemu na kloub

Každé ráno nás s úsměvem vítá při vstupu do školy nový pan školník, Leoš Mičulka. Vyzpovídaly jsme ho a dozvěděly se zajímavosti o jeho práci, zálibách, chovaných domácích zvířatech a také o jeho životních cílech.

Kde jste pracoval předtím, než jste nastoupil na naši školu?

Pracoval jsem doma. Postavili jsme si domeček a pracoval jsem doma se dřevem, dělal jsem stolařinu.

Proč jste si vybral práci na naší škole?

Protože jsem tady zaprvé chodil na školu, a to od 1. třídy. Nastoupil jsem, jak se škola postavila.

Mně se ve škole vždycky líbilo všechno, kromě učení. Ale ne, nějaké oblíbené předměty jsem měl taky. Pořád jsem však byl mezi dospělými, anebo sám. Děti mám rád, baví mě to s nimi, tak jsem to chtěl zkusit tady.

Co se vám nejvíce líbí na této škole?

Práce s vámi, s dětmi. Líbí se mi tu všechno. Jsou tu prima učitelé, děti jsou výborné, kromě nějakých výlupků, ale já si myslím, že s těmi si taky poradíme. Je to tu fajn, vrátil jsem se do svých mladých let.

Co děláte ve svém volném čase?

Mě baví úplně všechno. Přírodu mám rád, hrabu se v záhonech,

šlechtím plané jabloně, zvířátka mám rád, traktory, motorky, rád se hrabu ve starých věcech. Prostě se nikdy nenudím, mám pořád co dělat.

Kde jste se naučil všechno opravit?

Nevím, asi mám shůry dáno. Prostě mě odjakživa bavilo se v něčem hrabat a přijít tomu na kloub, jak to funguje a ničeho jsem se nezalekl. Vždycky to byla nějaká výzva. Buď to opravím, anebo to nepojede.

Jaký byl váš nejoblíbenější předmět ve škole?

Tělocvik a hudebka.

Máte rád zvířata? A jaká nejvíce?

Ano, moc. Mám rád všechna zvířátka. Já mám rád přírodu úplně celou. Tak jak je to na tom světě stvořeno, tak to mám všechno rád.

Máte doma nějaká zvířátka?

Mám, ale teď jsem to musel trochu omezit, protože když dělám školníka, tak ráno už nemám tolik času. Já jsem měl odjakživa psy, kačeny, slepičky, králíky. U babičky jsme měli snad všechno, kromě koní. Mám rybníček, rád jsem rybařil. Teď už mě to nebaví, protože žádných ryb není. U rybníčku si teď sednu a rozjímám.

Máte nějaký životní cíl, nebo jste si už nějaký splnil?

Já už mám všechno. Jediné co bych chtěl, je dočkat se doby, aby to tu bylo lepší než teď. Sázím na vás, že vy to nějak změníte, že tu bude čistěji a bude to na tom světě lépe, než je teď.

Čtete rád knížky? Jaký žánr?

Čtu strašně rád. Kdybych měl víc času, tak čtu pořád. Nemám žádný vyhraněný žánr, tak jak v hudbě nemám něco vyhraněného. Prostě mám rád dobrou literaturu a dobrou hudbu. Třeba Hrabala mám rád, toho bych mohl číst pořád.



Naše redaktorky vyrušily pana školníka při práci | Foto: Filip Christodulos, VIII.C

Adéla Bordovská, VIII.C
Silvie Kuchařová, VIII.C



Horolezci u Kružberku

Ve dnech 16. – 18. května jsem se zúčastnil lezeckého kurzu, který byl určen pro zájemce z řad žáků osmých tříd. Pedagogický dozor na této akci vykonávali paní učitelka Střalková, paní učitelka Pítrová, pan učitel Hýl a pan učitel Koláček.

První den jsme měli v osm hodin sraz před školou, kde pro nás přijel autobus, do kterého jsme si odložili naše zavazadla, a vydali se na cestu. Asi po hodině cesty jsme dojeli k penzionu Bílá Holubice v Moravici, nedaleko Vítkova. Zde jsme si jen odožili zavazadla a autobus nás zavezl až téměř ke skalám u vodní nádrže Kružberk. Zde na nás čekalo šest instruktorů. Byli jsme rozděleni do skupin, ve kterých nás instruktoři individuálně učili zacházet s horolezeckým vybavením a vysvětlovali, jak slaňovat. Na zdolávání skal nám zapůjčili a doporučili používat boty “lezečky”, které sice byly dost nepohodlné, ale zabraňovaly případnému uklouznutí.

Po instruktáži jsme si měli vybrat kamaráda do dvojice, který nás měl společně s instruktory jistit. Na výběr jsme měli šest tras s různou obtížností. Než jsem si některou z nich vybral, stihli už někteří vylézt až úplně nahoru, a to za obdivu dalších spolužáků.

Jako první jsem si vybral dlouhou trasu nejbliže k přehradě, kterou jsem však nezdolal, proto jsem hledal lehčí alternativu. Tu jsem úspěšně zvládl nahoru i dolů. Na konci



Za chvíli to začne! Navlékáme si sedáky a obouváme lezečky

Foto: **paní učitelka Střalková**

dne po celodenním lezení naplánovali instruktoři nejnáročnější trasu, která vedla na skalní převis. I tu zdolali někteří jedinci úplně celou.

Po ukončení lezení jsme vrátili zapůjčené horolezecké vybavení a vydali se pěšky směrem na ubytování. Na penzionu jsme dostali večeri a po ní nám učitelé dali volný čas, který jsem využil hraním karetní hry “Bang!”

Další den začal nemilým překvapením. Začalo pršet, a kvůli tomu jsme nemohli jít na skály. Ale učitelé vymysleli jiný plán, abychom se nenudili. Po snídani nám dali na výběr tři aktivity: stolní fotbal, ping-pong a procházku spojenou s návštěvou imaginária břídlíc. Já jsem si vybral třetí variantu a musím říct, že procházka byla skvělá, i když jsme

zmokli. V imagináriu nám popsali, jak fungovaly místní břídlícové doly. Na odpoledne byly naplánovány další aktivity, které měly podobu turnajů a stolních her. K večeru se konečně ukázalo sluníčko a my jsme se mohli vydat na malou procházku.

Poslední den jsme posnídali, sbalili si věci a šli na túru. Po obědě už na nás čekal autobus, který nás odvezl ke škole.

Lezecký kurz jsem si moc užil, přestože nám druhý den, kdy jsme měli lézt, propršel. Nikomu se nic špatného nepříhodilo a těším se na další kurz.

Lukáš Martinák, VIII.A



Na výběr jsme měli výstupy různých obtížností

Foto: **paní učitelka Střalková**



Před lezením jsme absolvovali instruktáž, jak se zapínat a slaňovat

Foto: **paní učitelka Střalková**



Mladí cyklisté skončili druzí v okresním kole

Dne 7. dubna proběhlo na naší škole výběrové kolo do Dopravní soutěže mladých cyklistů. Pod vedením pana učitele Kolářka se školního kola zúčastnilo 28 žáků ve dvou věkových kategoriích. Museli jsme absolvovat jízdy zručnosti, kdy na nás čekala stanoviště na slalom, rovnováhu, přenášení míčku během jízdy, dále na brzdění či ježdění osmičky. Dva neúspěšnější chlapci a dvě děvčata z každé kategorie

postoupili do okresního finále.

Toto finále proběhlo 6. května v autokempu ve Frenštátě pod Radhoštěm a kromě naší školy se ho zúčastnila místní ZŠ Tyršova a ZŠ Veřovice. Čekaly nás v něm tři disciplíny, a to jízda zručnosti, test z dopravních znalostí a jízda na dopravním hřišti.

V kategorii mladších žáků nás ve finále reprezentovali tito žáci: Julie Ťuláková, Mattias Matocha,

Aneta Kahánková a Martin Číhal. Ze starších žáků se okresního finále zúčastnili Lilly Sarah Segečová, Adéla Bordovská, David Gola a Jan Rára. V obou kategoriích se nám nevedlo vůbec špatně a jak v mladších, tak i ve starších žácích jsme vybojovali pěkné druhé místo. Bohužel do kraje postupoval jen vítěz, a tak pro nás soutěž letos již skončila.

Aneta Kahánková, VI.A
Lilly Sarah Segečová, VI.A



Všichni účastníci školního kola Dopravní soutěže mladých cyklistů | Foto: pan asistent Gajdziok

Záhuňská laťka

Dne 20. dubna 2022 proběhla po dvouleté přestávce soutěž Záhuňská laťka, která se konala v našich obou tělocvičnách.

Letošního 7. ročníku této soutěže ve skoku vysokém se zúčastnily tři školy - frenštátské ZŠ Záhumí a ZŠ Tyršova, které doplnila ZŠ Lichnov. Závodníci byli rozděleni do několika kategorií dle pohlaví a věku. V jednotlivých kategoriích mohlo závodit maximálně pět žáků z každé školy.

Soutěž začala v 9 hodin dopoledne. Šesté a sedmé třídy začínaly skákat na laťce položené ve výšce 100 cm, žáci osmých a devátých ročníků svůj závod započali na výšce 110 cm.

Napínavé souboje se protáhly až do odpoledních hodin. K vidění byly vynikající výkony za bouřlivé kulisy přihlížejících žáků. U dívek byla překonána výška 140 cm, mezi chlapci bylo nejhodnotnějším

výkonem 160 cm.

Z každé kategorie byli vyhlášeni tři neúspěšnější závodníci,

kteří získali medaile, věcné ceny a diplomy.



Tereza Kundrátová při svém úspěšném pokusu | Foto: pan zástupce Majer



Výsledky záhuňských žáků:

DÍVKY	6. ročník	7. ročník	8. ročník	9. ročník
1. místo	Bell Madelaine	Kundrátová Tereza	Šrubařová Kristýna	X
2. místo	Havlová Simona	Žáková Andrea	Bordovská Adéla	X
3. místo	X	X	X	Molková Markéta

CHLAPCI	6. ročník	7. ročník	8. ročník	9. ročník
1. místo	Janků Adam	X	X	X
2. místo	X	David Vojtěch	X	Uličník Jan
3. místo	Krejčí Tadeáš	Šnyta Štěpán	Sotorník Jan	X

Tadeáš Krejčí, VI.A
Jakub Kryške, VI.A

Přijímací zkoušky - anketa

Pomalů se blíží konec školního roku, což znamená, že jsme stejně jako každý rok museli i my, letošní devátáci, absolvovat přijímací zkoušky. Vyrazila jsem proto mezi žáky dvou našich tříd, 9.A a 9.C, a položila jim několik otázek. Mými respondenty byli Jiří Svíčka a Rozálie Babincová z 9.A a Ondřej Makový s Veronikou Válkovou z 9.C.

1. Připravoval(a) ses na přijímací zkoušky? Jakým způsobem?

Jiří Svíčka: Ano. Začal jsem sice mnohem později než někteří spolužáci, ale myslím si, že to stačilo. Na přijímací zkoušky mě asi nejvíce připravoval náš pan učitel Martin Blažek, buď formou vyučovacích hodin, které pro nás, co jsme dělali přijímačky, hodně obětoval, anebo formou online doučování, které probíhalo každý týden.

Rozálie Babincová: Ano, připravovala.

Ondřej Makový: Na přijímací zkoušky jsem se připravoval asi od října, kdy nám začala příprava ve škole s učiteli češtiny a matematiky. Na začátku roku jsme si mohli koupit také pracovní sešity, kde bylo vysvětleno učivo a testy nanečisto.

Veronika Válková: Ano, připravovala jsem se, začala jsem asi od začátku ledna. Připravovala jsem se díky

zkoušení si Cermat testů, opakování ze starších sešitů a procvičovacích sešitů.

2. Byl pro tebe výběr školy snadný? Pomáhal ti někdo s výběrem, nebo to byla jen tvá volba?

Jiří Svíčka: Ještě v září jsem si nebyl vůbec jistý, na jakou školu půjdu. Směr, kterým se chci vydat jsem víceméně věděl, ale na jakou školu se vydat, o tom jsem neměl tucha. Paní učitelka Adamčíková nám dávala různé letáčky a informovala nás, kde mají kdy Den otevřených dveří. Když jsem v listopadu navštívil Střední průmyslovou školu v Rožnově, hned jsem věděl, že tato škola bude můj favorit. Pak zhruba další tři měsíce jsem uvažoval, kterou školu si dát jako druhou. Naštěstí mi s tím pomáhala mamka, takže jsme nakonec usoudili, že další dobrý výběr bude škola ve Frýdku.

Rozálie Babincová: Ano, výběr školy pro mě byl snadný, i když jsem si chvíli nebyla jistá. Byla to moje volba.

Ondřej Makový: S výběrem mi pomáhali rodiče. A bylo to pro mě docela těžké.

Veronika Válková: Výběr škol byl pro mě snadný, jelikož jsem už delší dobu věděla, kam chci jít, a výběr škol byla moje volba.

3. Zdálo se ti množství nabízených škol uspokojivé?

Jiří Svíčka: Myslím si, že v mém oboru je škol dostatek, až mi dělalo

problém si mezi nimi vybrat.

Rozálie Babincová: Ano.

Ondřej Makový: Ano, myslím, že máme v okolních městech dostatečný výběr.

Veronika Válková: Ano, zdálo.

4. Absolvoval(a) jsi první i druhý termín zkoušek? Pokud ano, která zkouška byla pro tebe snadnější a z které jsi měl větší stres?

Jiří Svíčka: Ano absolvoval jsem oba termíny. Horší byl ten první. Báľ jsem se, že to pokazím a že se nedostanu. A k tomu jsem byl v cizím prostředí a nevěděl, co mě čeká.

Rozálie Babincová: Ano, absolvovala, pro mě byl lepší druhý termín, stres jsem neměla.

Ondřej Makový: Ano, absolvoval jsem oba termíny. Klidnější jsem byl druhý den, kdy už jsem věděl, co mě čeká a jak si mám zkoušku časově rozvrhnout.

Veronika Válková: Ano, absolvovala jsem oba termíny zkoušek, řekla bych, že snadnější pro mě byl termín druhý, protože už jsem byla více připravená na to, co mě čeká.

5. Byla pro tebe přijatelnější matematika, nebo český jazyk? Překvapily tě nějaké otázky v testech, že jsi o nich neměl(a) vůbec páru?

Jiří Svíčka: Myslím si, že v matematice budu lepší, jelikož jsem měl vždy samé jedničky a v češtině nepatřím k těm nejlepším. No ale úkoly



mě překvapily. Byl jsem při testech z češtiny u více příkladu jistější než u matematiky. Samozřejmě mě některé úkoly překvapily a říkal jsem si „tož jsem tak blbý“, nebo „toto jsme se v životě neučili“.

Rozálie Babincová: Český jazyk, v matematice byly některé velmi překvapivé.

Ondřej Makový: Lehčí pro mě byl český jazyk, protože tam bylo více otázek, kde jsme mohli vybrat správnou odpověď. Nevěděl jsem odpovědi na všechny otázky, ale nebylo tam nic, co by mě zaskočilo.

Veronika Válková: Přijatelnější pro mě byl český jazyk. Jen mě překvapilo, že v českém jazyce bylo více textu a žádná literatura.

6. Z kterého předmětu jsi byl(a) úspěšnější?

Jiří Svíčka: Jak už jsem zmínil, v češtině jsem byl bodově úspěšnější.

Rozálie Babincová: V češtině.

Ondřej Makový: Ve výsledcích jsem neměl uvedené počty bodů z jednotlivých předmětů, takže nevím.

Veronika Válková: Byla jsem úspěšnější v českém jazyce.

7. Dopadly přijímací zkoušky podle tvých představ?

Jiří Svíčka: Myslím si, že dokonce i lépe. Asi týden před přijímacími zkouškami jsem mluvil se spolužákem a oba jsme byli vyděšeni. Vůbec jsem nedoufal, že budu patřit do té úspěšnější poloviny řešitelů.

Rozálie Babincová: Ano, dopadly skvěle.

Ondřej Makový: Přijímací zkoušky dopadly ještě lépe, než jsem čekal.

Veronika Válková: Český jazyk mohl být o trochu lepší, ale matematika se mi na přijímacích zkouškách moc nepovedla.

8. Dostal(a) ses na školu, na kterou jsi chtěl(a) jít?

Jiří Svíčka: Ano, díkybohu jsem se na svou „vysněnou“ školu dostal. A jsem za to moc rád. A držím palce všem, kterým se to nepovedlo, a budou to zkoušet znovu.

Rozálie Babincová: Ano, dostala jsem se na školu, na kterou jsem se hlásila.



Jedna z respondentek, Veronika Válková z 9.C | Foto: Filip Christodulos, VIII.C

Ondřej Makový: Přijali mě na obě školy, kde jsem dělal přijímací zkoušky.

Veronika Válková: Na školu, na kterou jsem původně chtěla nejvíce jít, jsem se nedostala, ale dostala jsem se na podobnou školu, na gymnázium v Rožnově, takže jsem spokojená.

Markéta Boková, IX.C

Ukrajina - jaká je, jak se v ní žije?

Ukrajina a veškeré dění na Ukrajině je dnes velmi aktuální téma. Ukrajinci samotní ale jsou pro nás stále velkou neznámou. Měla jsem možnost promluvit si s Ukrajinčkou, která žila ve městě Charkov a přijela po vypuknutí války do České republiky spolu se svou rodinou. Bydlí nyní v Novém Jičíně. Paní Nataliia Savchenko mluví velmi dobře česky (učí kromě jiných jazyků hlavně češtinu), takže rozhovor byl pro mne snadný. Během rozhovoru jsem se zaměřila na běžný život na Ukrajině.

Jací jsou ukrajinští lidé, co je pro ně typické?

Myslím, že o Ukrajincích se dá říct, že jsou pohostinní, bojovní a pracovití.

Kde jste pracovala, čím jste byla, než jste přijela do České republiky?

Podnikala jsem, měla jsem jazykovou školu zaměřenou na výuku českého jazyka. V tak velkém městě jako

je Charkov, kde jsem bydlela, je zájem o výuku češtiny, protože na Ukrajině jsou v oblibě české a zejména pražské vysoké školy. Naše děti jezdí do Česka studovat.

Jak Vás napadlo vybrat si zrovna toto povolání?

Vlastně jsem si to nevybrala. Když jsem byla ve 4. třídě, jeli jsme se školou do Poltavy, tam jsme v rámci exkurze mohli dělat testy zaměřené na to, jaké by mohlo být naše budoucí povolání. Tehdy mi v testu vyšlo, že bych mohla být buď řidičkou, nebo psycholožkou, či učitelkou. Vždy jsem měla nadání na jazyky, učila jsem se je snadno. Nicméně, kdo by ve věku 10 let uvažoval o kariéře lingvisty? Ale ani po ukončení 9. třídy základní školy jsem pořád ještě nevěděla, čím bych chtěla být. Vybrala jsem si tehdy na další dva roky školu zaměřenou na práva, a to jen proto, že se tam hlásilo další devět mých spolužáků. Když jsem ukončila 11. třídu, neměla jsem vůbec



Paní Nataliia Savchenko | Foto: dodala Karolína Gliwitzky, VIII.C



zájem pokračovat v právním oboru. Řekla jsem tehdy tatínkovi, že je mi jedno, co to bude, hlavně ať to nejsou práva. Klidně budu studovat francouzštinu jako obor a nechala jsem výběr školy na něm. A tak začalo moje studium cizích jazyků. K francouzštině se ještě přidaly angličtina a španělština. Mám diplom učitelky angličtiny a francouzštiny. Pak mi v roce 2004 manžel sestřenice domluvil práci v České republice. Tehdy jsem neuměla ani slovo česky. Ale byla jsem mladá a práce v cizí zemi pro mě byla výzvou. Začala jsem se sama učit češtinu a v únoru 2005 jsem se odstěhovala do Česka a začala pracovat jako sekretářka – tlumočnice. Pracovala jsem zde do konce roku 2009. Poté jsem se vrátila zpět na Ukrajinu. Když jsem tam hledala práci, pro zaměstnavatele bylo zajímavé, že umím česky. Překládala jsem, pak jsem také pracovala, v tehdy velmi populárních, agenturách, které nabízely mezinárodní seznámení (překládala jsem zde dopisy ženám z Ukrajiny, které si dopisovaly s muži v zahraničí). Postupně mne lidé začali oslovovat s tím, že by se chtěli naučit česky. Pracovala jsem poté také jako učitelka v jazykové škole a nakonec si založila svou.

Jak fungují školy na Ukrajině? U nás má základní škola devět tříd, pak můžou jít děti na střední školu (na čtyři roky) a pak ještě na vysokou školu (na tři až pět let). Je to u vás stejné?

Do určité míry ano. Základní vzdělání obnáší také devět tříd. Následující dvě třídy, desátá a jedenáctá, je vlastně středoškolské vzdělání. Někdy děti studují na jiné škole, než na jaké studují předešlých devět let. Ale mnohé školy nabízejí studium na celých jedenáct let. Pak mohou jít děti studovat na vysokou školu, studium zde trvá pět let - čtyři roky na titul Bc. a pak další rok na titul Mgr. V tomto směru to mají ukrajinské děti o něco horší než české, protože se o dva roky dříve musí rozhodnout o tom, co budou v budoucnu dělat, čím budou.

Jakými jazyky se mluví na Ukrajině?

Dlouhou dobu po osamostatnění Ukrajiny byly u nás dva úřední jazyky, ukrajinština a ruština. Až v době vlády

prezidenta Porošenka byl uzákoněn jediný úřední jazyk, a to ukrajinština. Ale na Ukrajině je to stejné, jako všude jinde v pohraničí – byť je úřední jazyk jeden, lidé zde mluví oběma jazyky. Jsou zde také velmi výrazná nářečí podobná těm řečem, kterými mluví lidé v sousední zemi.

Je těžké naučit se češtinu?

Co je pro cizince největší problém při učení češtiny?

Pro mne to nebylo těžké. Snazší je to vždy pro člověka, který má hudební sluch a dokáže slovo dobře slyšet a dobře zopakovat. Ti, co hudební sluch nemají, musí více trénovat a učit se. Jsem přísná učitelka a chci, aby mí studenti mluvili skutečně tak, jak se mluvit má – nejen gramaticky správně, ale také správně na poslech. Mí studenti často bojují s výslovností měkkých a tvrdých hlásek, zřejmě proto, že u nás je to úplně jinak. Slovo „dědeček“, kdy po d je jednou měkká a jednou tvrdá samohláska, je opravdu oříšek. Také je pro ně těžké rozlišit výslovnost podobných slov – např. ruského „lec“ (ljes) a vašeho „les“. Čeština je také těžká v tom, že má mnoho výrazů pro jednu věc. Naopak výhodou pro Ukrajince je jisté to, že oba jazyky jsou příbuzné.

Jaká místa či zajímavosti by určitě neměl vynechat turista, který by chtěl jet na Ukrajinu (samozřejmě v době míru)?

Je velmi těžké vybrat konkrétní místa, je jich mnoho. Stejně tak by pro vás bylo obtížné mluvit o několika konkrétních místech v Česku, které by měl cizinec určitě vidět. Navíc v dnešní válečné době vůbec není jisté, která místa zůstanou v takovém stavu, v jakém jsme je znali. Až válka skončí, věřím, že turismus bude zaměřen hodně do míst, která byla zasažena válkou.

Jsou na Ukrajině také hrady a zámky, tak jako u nás? Jaké památky u vás turisté nejvíce navštěvují?

Na Ukrajině je velmi málo hradů a zámků, ne jako u vás v České republice. Ukrajina byla vždy zemí, kde se hodně bojovalo. Takže takové památky jako máte u vás, u nás nevidíte – byly pravidelně ničeny v rámci války a okupací. Máme však krásné historické chrámy a kostely, také historické

budovy. Na Ukrajině je velmi pěkná a panenská příroda, kvůli ní stojí za to přijet. V rámci naší kultury jsou zajímavé také nejružnější vyšívané věci, ubrusy nebo oblečení. Jedná se o tzv. „vyšyvanku“, druh oblečení, na kterém se křížkovým stehem vyšívají různé vzory typické pro Ukrajinu. V poslední době se začínají tyto typické znaky na oblečení více propagovat a prosazovat, stává se zvykem tyto vyšyvanky (moderně střižené) nosit při svátečních příležitostech. Jinak pokud bych měla říct, na co nalákat turisty na Ukrajinu – na přírodu, pohostinné a přátelské lidi a na výborné jídlo.



„Vyšyvanka“, tento typ oblečení se často na Ukrajině nosí při slavnostních příležitostech | Google Images

Jaké jsou typické zvyky na Ukrajině – jaké svátky slavíte a jak?

Třeba Velikonoce se u nás letos slavily o týden později. Je to dáno jiným (juliánským) kalendářem. Na Ukrajině je většina věřících členy pravoslavné církve a ta slaví svátky jindy a jinak než křesťané ve vaší zemi. Velikonoce u nás jsou vlastně čisté církevní svátek, u nás nechodí chlápci a nešvihají nebo nepolévají dívky. U nás je to o setkání rodiny a o oslavě víry a zmrtvýchvstání Krista. Podobně jako u vás se u nás světi mazance, barevná vajíčka nebo i kraslice a „сало“ (salo) = špek (jedná se o speciální špek, který se získává tak, že se prasečí kůže opálí a pak ořeže i se špekem, ten se posolí a nechá se „zrát“, neudí se). Někdy v košíkách na svěcení je i salám nebo domácí alkohol. Pak se schází rodina a tráví spolu čas, jedí sváteční jídla. Pečou



se mazance, které jsou vysoké a nahoře vypouklé, plné rozinek, sušeného ovoce nebo oříšků. Mazanec má polevu a je ozdoben barevnými sladkostmi. Také se dělá „syrna paska“. To je tvarohová pyramidka vyrobená utlačením tvarohu do formy ozdobené křížem nebo písmeny „XB“ (souvisí to se způsobem, jak se o Velikonocích zdraví).



„Syrna paska“, typický ukrajinský velikonocní pokrm | Google Images

Velikonoce se začínají slavit v sobotu a pak se pokračuje v neděli a v pondělí, je to rozdílné oproti Česku, kde jsou už od Velkého pátku. Vánoce se u nás slaví až po Novém roce, připadá to na 6. – 7. ledna. Nejprve přichází Nový rok, to chodí „děda Mráz“, který nosí dětem dárečky podobně jako u vás Ježíšek. Vánoce přicházejí až pak a je to opět takový rodinný svátek. Zvykem je, že kmotřenci donášejí večeri pro své kmotry a za to dostanou od kmotřů dárky. Typickým vánočním ukrajinským pokrmem je „kuťa“ což je podobné jako vaše jídlo Kuba. Je to z krup (může být i z rýže), u nás je to však sladké jídlo. U nás se z krup dělá taková kaše a místo hub se do ní přidává mák, rozinky, ořechy a med a hlavně „uzvar“. Uzvar je sladký rozvar ze sušeného ovoce (hlavně z jablek a hrušek, přidávají se však i švestky, višně nebo meruňky). Na Vánoce bývá zvykem jíst dvanáct různých svátečních jídel, mezi něž patří třeba pirožky (smažené těsto plněné většinou masem, bramborem nebo zelím, ale mohou být i se sladkou náplní).

U nás v ČR má mnoho lidí představu o tom, že Ukrajina je chudý stát. Jen pro představu, jaká je průměrná mzda na Ukrajině (respektive byla před válkou)?

Neřeknu, jaká byla průměrná mzda, to opravdu nevím. Ale mnoho lidí u nás pracuje za nejnižší mzdu, to znamená zhruba částku 5.200,- Kč (6.500,-

hřiven). Přičemž ceny za potraviny nebo nájemné jsou podobné jako u vás. Lidé si tak často přivydělávají v dalších zaměstnáních nebo brigádách. Problémem je i nestálost měny (poměruje se k ceně dolaru). Například taková dojička krav si u nás může vydělat třeba i 9.600,- Kč (12.000,- hřiven, prosrovnání: plat dojičky v Novém Jičíně je zhruba 35.000,- Kč, pozn.red.). Ale za energie zaplatí zhruba 1.200 - 2.400,- Kč (1.500,- - 3.000,- hřiven), v případě, že bydlí v bytě, kterýmá v osobním vlastnictví. Pokud platí nájem v bytě, tak je to dalších třeba 8.000,- Kč (10.000,- hřiven). V rodinném domě jsou výdaje několikanásobně vyšší. Nižší výdělky jsou také důvodem pěstování nejrůznějších plodin či chovu domácích zvířat tam, kde lidé mají vlastní dům a zahrádku. V rámci rodiny si pak takto vypomáhají. Co vypěstují nebo vychovalí a zabijí, je určeno pro celou širší rodinu. Problémem je i to, že mnohé dřívější státní podniky přešly do rukou soukromníků, ale ti neobnovují a neinvestují do strojů a výroby, takže výnosy nejsou takové, jaké by třeba mohly být, protože se nemodernizuje. Není na to dost financí.

Je nějaké typické ukrajinské jídlo? Dala byste mi recept?

Je to určitě boršč. Recepty jsou různé – dle rodinných tradic. Já osobně vařím takovou dietní variantu, která je poupravenou verzí toho boršče, co vařila moje babička. Ona ho totiž většinou vařila bez masa a mně takhle chutná nejvíc. Boršč vařím tak, že do osolené vroucí vody hodím cibulku nakrájenou na kostičky a po pár minutách tam přihodím mrkev. Může být nakrájená na půlměsíčky nebo nastrohaná. Až se voda znovu začne vařit, přidám tam brambory nakrájené na kostky a čekám, až to zase začne bublat. Poté na řadu přichází čerstvé zelí, paprika a taky koření. Přidávám kmín, bobkový list, nové koření, černý pepř a sladkou mletou papriku. Jinak si to každý může kořenit podle libosti. Když už je zelí skoro hotové, přidávám nadrobno nakrájenou řepu a ještě chvíli to nechávám dusit. Následně přidám rajský protlak a nechám ho rozvařit. Poté následuje dochucování. Já mám ráda boršč sladkokyselý, proto přidávám ocet a cukr. Když jsem spokojená s jeho

sladkostí a kyselostí, přihodím do hrnce petrželovou nať, kopr a provařím to. Úplně na konec dochucuji nadrobno nakrájeným česnekem a hned vypnu plotnu. Dá se jíst hned, ale s ukrajinským borščem je to stejné jako s českým gulášem – čím více se rozleží, tím je lepší. Tato bezmasá varianta je moje oblíbená. Maso na Ukrajině vždy bylo dost drahé, zeleninový boršč je taková levnější varianta pro ty, kdo ho chtějí jíst často. Ti, kteří dávají přednost boršči s masem, tak to se přidává na počátku vaření a jedná se většinou o vepřové maso nakrájené na kostičky. U nás v rodině pak máme oblíbený „zelený boršč“, který se vaří z kuřecího masa, vody, cibule, brambor a šťovíku, přidává se koření a rozšlehané vajíčko.

Co Vám tady v Česku nejvíce chybí?

Nejvíce mi chybí typická jídla nebo pochoutky, které se zde nedají sehnat – hlavně „salo“, smažená nebo pražená slunečnicová semínka (ta místní jsou strašně tvrdá) a ryby „kamsa“. Zkrátka taková „chuť Ukrajiny“.

Je něco, co se Vám v Česku opravdu hodně líbí?

Jistota, kterou zde máte. U nás je spousta věcí velmi nejistá, pořád se něco mění. Když někde pracujete, stává se, že nedostanete mzdu včas, stalo se, že lidé třeba nedostali mzdu i půl roku. U nás někdy nevíme, co bude zítra. To tu není. Tady má všechno řád a pravidla, vše je předvídatelné. A to se mi moc líbí. Kromě toho se mi hodně líbí česká příroda, a jak Češi upravují své domy a zahrádky. A taky jsem tady vždy měla štěstí na lidi, i tentokrát jsem potkala zajímavé a ochotné lidi. Hodně pomáhají mně a mojí rodině, za to jsem vděčná a věřím, že jim to Pan Bůh oplatí.

Je něco, co Vás v Česku překvapilo, překvapuje, co je pro Vás nečekané a neobvyklé?

Když jsem kdysi přijela do Česka, překvapilo mě, jak zde chodí ženy oblečené. Mnohé nosily kalhoty, krátký sestřih. To u nás ženy vypadaly a chodily oblečené a upravené velmi tradičně, to znamená sukně, dlouhé vlasy a podobně. Když jsem přijela nyní, překvapilo mě, že už to tak není. Sukně a šaty se vrátily.

Karolína Gliwitzky, VIII.C



Den atentátu na Adolfa Hitlera - 20. 7. 1944

Německo už je pátým rokem v nejstrašnější válce, morálka i naděje ve vítězství s vojenskými neúspěchy velmi rychle vyprchává. Nedůvěra stoupá na všech stranách, a to i v řadách Hitlerových blízkých. Po mnoha neúspěšných atentátech, kdy Hitler často unikl jen o vlasek, je vůdce velmi nedůvěřivý a podezřívavý. Pokusy o jeho zavraždění selhávají a gestapo je stále blíž k dopadení vůdcových odpůrců. Ti proto musí jednat.

Další atentát proběhl 20. července 1944 a provedl ho plukovník von Stauffenberg. Cílem atentátu je zabít vůdce a čelní představitele nacistického Německa, převzít moc a zahájit vyjednávání se spojenci. V časové tísní se spiklencům nepodaří

sestavit větší nálož trhaviny, uloženou v koženém kufříku v místnosti, kde má Hitler poradu. To je první fatální problém. Druhý přichází hned záhy, kdy jeden z přítomných generálů nohou odsune kufřík za dubovou nohu stolu, čímž zachráni život Hitlerovi, ale o svůj sám později přijde. Za pár minut nálož exploduje, von Stauffenberg v domnění, že jsou všichni mrtví, odjíždí do Berlína dokončit plán. Chce pozatýkat klíčové lidi a rychle přebrat moc, to už ovšem přicházející zprávy o fűhrerově přežití, a to mezi spiklenci vyvolává rozkol.

V bunkru se podařilo obnovit telefonní spojení a Hitler tak může korigovat další kroky. Organizátoři atentátu jsou obklíčeni jednotkami SS

a začíná velké zatýkání, výslechy a mučení.

V důsledku této akce bylo zatčeno celkem kolem sedmi tisíc lidí, z toho téměř pět tisíc bylo popraveno. Dnes už můžeme jen spekulovat, kolik životů by bylo ušetřeno, pokud by se atentát vydařil. Zda by to ukončilo válku dříve, se dnes lze jen dohadovat.

Horymír Zářecký, IX.A



Takto vypadala místnost krátce po výbuchu | Google Images

Žabí námluvy

Mnozí z vás zaregistrovali v jarních měsících podél některých částí cest igelitové zábrany do výše kolen. A možná jste se zamýšleli, k čemu tyto zábrany slouží?

V jarních dnech, kdy teplota stoupá, a ohřívají se hladiny rybníků, se probouzejí k životu také jejich obyvatelé, včetně žab. U nás jsou to většinou skokani a ropuchy. Končí jim

doba zimní hibernace a „přichází na ně jaro“. Nastává u nich doba námluv. Samci vydávají hlasité zvuky, kterými lákají samičky k páření. Svůj hlas zesilují hrdelními vaky nebo



Speciální igelitové zábrany podél silnic zachrání tisíce žab | Google Images

měchýřky, jež naplňují vzduchem.

Žáby se pak vydávají na stanoviště, která jsou vhodná k páření. Pokud je v cestě silnice, mnohdy spousta z nich končí pod koly aut. A to je důvod, proč dochází ke stavění bariér podél cest. Dobrovolníci dokonce mnohdy žáby u bariér sbírají a přenášejí je na dané stanoviště.

U nás bylo možné takovéto bariéry vidat u rybníku v Trojanovicích.

Jindřich Sládek, VII.D

David Walliams: Babička drsňačka (recenze na knihu)

Recenze

Chtěla bych Vám představit knihu, u které se zasmějete, a možná si i popláčete. Je od mého velmi oblíbeného autora Davida Walliamse a jmenuje se Babička drsňačka.

Kniha není nová a možná jste ji někteří četli. Příběh je o klukovi jménem Ben, který nerad jezdil ke své babičce, protože si myslel, že je nudná. Podle něj totiž babička jen hraje scrabble, vaří, smrdí kapustou a prdí.

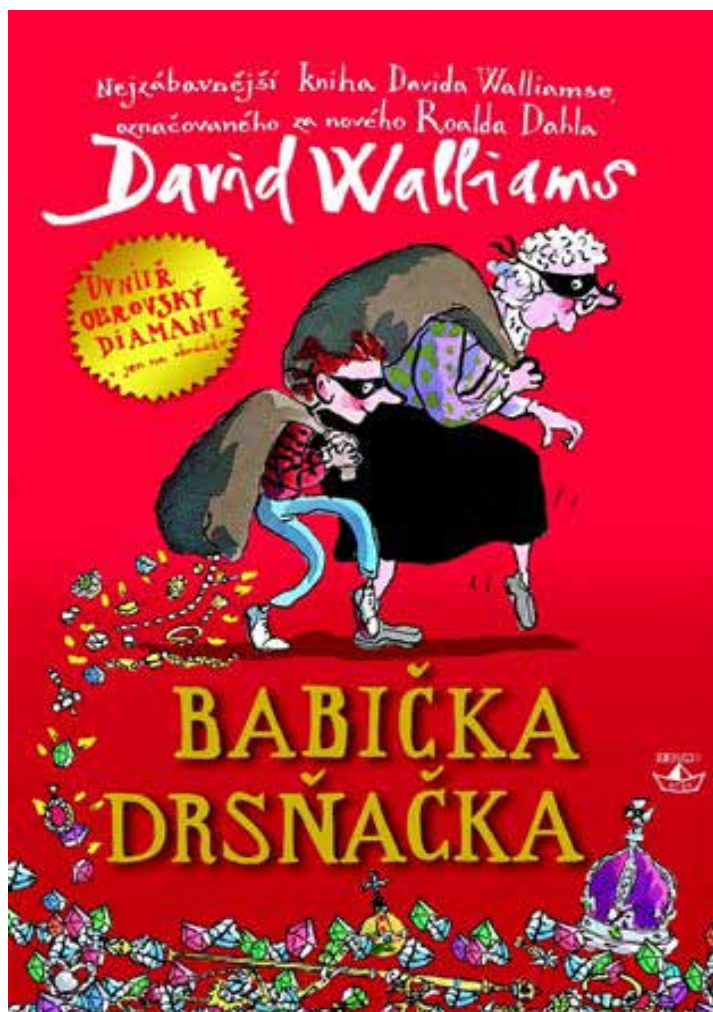
Babička ho hlídala každý týden, protože Benovi rodiče jezdili na soutěž StarDance a moc si přáli, aby jejich syn byl také tanečník. Avšak jeho snem bylo stát se instalátérem.

Po nějakém čase to u babičky začalo být zábavné. Ben se totiž dozvěděl, že babička zamlada kradla různé klenoty a teď má v plánu ukrást korunovační klenoty anglické královně. Hned jak se to Ben dozvěděl, začal plánovat, jak by korunovační klenoty mohli s babičkou ukrást společně.

Jeho koníček instalátérství se mu nyní moc hodil, protože cestu ke korunovačním klenotům mohli zdolat jen přes potrubí.

Jak myslíte, že to vše dopadne? Ukradnou je? Bude mít Ben babičku rád i po této společné zábavě? Byla skutečnou lupičkou?

To vše se můžete dozvědět v této knize, kterou vám velmi doporučuji.



Ilustrační fotografie | Google Images

Klára Zrubková, VI.B



Výtvarné práce

Zapojení do online výtvarné soutěže na webové adrese: www.cimtacara.cz

Téma: **KOUZLO**



Magdaléna Miková, VI.B



Karolína Polášková, VI.B



Karolína Gliwitzky, VIII.C



Samanta Oslancová, IX.A



Výtvarné práce

Zapojení do výtvarné soutěže, kterou pořádala ZŠ a MŠ Karla Svobinského v Kunčicích pod Ondřejníkem
Téma: JARO S DOMÁCÍMI ZVÍŘATY

Tvorba žáků



Nella Ermisová, VI.B



Marek Lukášek, VI.A



Kristýna Deáková, VI.B



Marika Jančová, VIII.C



Ročník č. 3/2022

Časopis vydává ZŠ a MŠ Frenštát pod Radhoštěm, Záhuní 408, okres Nový Jičín

Šéfredaktor: Markéta Boková

Redakční tým: Adéla Bordovská, Karolína Gliwitzky, Tadeáš Krejčí, Jakub Kryške, Silvie Kuchařová, Eliška Mičulková, Jindřich Sládek, Barbora Stanečková, Kristýna Svaková, Jiří Svíčka, Jonáš Vavrečka, Horymír Zářecký, Klára Zrubková

Externí redaktori: Patrik Malčík, Lukáš Martinák

Fotograf: Filip Christodulos

Autor loga časopisu: Jiří Svíčka

Grafické zpracování: Jiří Svíčka, Kristýna Svíčková, Mgr. Markéta Šenkeříková

Editor a korektor: Mgr. David Hýl

Spolupracující pedagogičtí a nepedagogičtí pracovníci: Mgr. Martin Blažek, Erika Čadová, Jana Fabíková, Bc. Jaroslav Gajdziok, Mgr. Jiří Koláček, Mgr. Martin Majer, Leoš Mičulka, Mgr. Markéta Rárová, Mgr. Jitka Skřečková, Ing. Josef Stieborský, Mgr. Lenka Sřalková

Zvláštní poděkování za poskytnuté informace a spolupráci patří Klubu rodičů.

Adresa redakce: ZŠ a MŠ Frenštát pod Radhoštěm, Záhuní 408, 744 01 Frenštát pod Radhoštěm, okres Nový Jičín

Email redakce: redakce@skolafren.cz

